

Thánh Kinh Báo

NĂM THỨ 14

MARS 1944

SỐ 157

NƠI CHÚA ĐẶT TÔI

«*Khi các người xé qua bên hữu hoặc bên tả, tai các người sẽ nghe có tiếng dâng sau mình rằng: Đây là đường đây, hãy noi theo!*»

(Ê-sai 30 : 21)

CHỈ có một đường phải, ấy là đường của Đức Chúa Trời. Kể tự chọn đường này, người tự đi lối kia, nhưng cả hai đều sai-lầm. Ta cần phải biết đời mình có một ý-nghĩa sâu-xa chẳng, đằng sau ta có một mưu-dịnh của Đức Chúa Trời chẳng.

Nhiều cuộc đời chẳng có giá-trị gì hết. Họ để ý đến những cái hư-không hơn là để ý đến Đức Chúa Trời. Họ coi công-việc đời này nặng hơn công-việc Đức Chúa Trời.

Quả thật Chúa sắp đặt đời ta

TA có thể biết đời mình được Đức Chúa Trời sắp-đặt chẳng? Có chớ! Ta thấy trong vũ-trụ nơi nào cũng có sự thú-tự, sự đúng mực, một phương-lược và một ý-dịnh. Chẳng có chi bị bỏ lửng cả. Mọi vật đều ở chỗ xứng-đáng, — nào biển găm-thét, nào rừng rậm-rạp, nào đồng-bằng gợn sóng, nào vườn sai trái ngọt, nào suối róc-rách, nào núi hùng-vĩ. Kinh thiên-vi và ống thiên-lý tỏ ra muôn vật đều có thú-tự, vẻ đẹp và một ý-dịnh.

Vậy, ta thấy Đức Chúa Trời không bỏ mặc ta trôi-lạc đâu. Đức Chúa Trời chăm-lo cho anh em và tôi hơn chỗ vũ-trụ. Núi hoặc sông chẳng có một ý-nghĩa thiêng-liêng nào, nhưng trong anh em và tôi có một ý-nghĩa thiêng-liêng. Chúng ta được dựng nên theo hình-ảnh của Đức Chúa

Trời, và có sở-năng để giao-thông với Đức Chúa Trời. Loài người nhún lên, còn loài vật nhún xuống. Sao vậy? Vì loài vật không có sở-năng để giao-thông với Đức Chúa Trời. Từ đầu đến cuối, Kinh-Thánh cho ta hay rằng có một phương-lược. «*Vi các đường của loài người ở trước mặt Đức Giê-hô-va*» (Châm 5 : 21). «*Vi chúng ta là việc Ngài làm ra, đã được dựng nên trong Đức Chúa Jê-sus-Christ để làm việc lành mà Đức Chúa Trời đã sắm-sẵn trước cho chúng ta làm theo*» (Êph. 2 : 10).

Phải nhận thấy phương-lược Chúa
đặt với mình

MỘT đồng gạch và một tòa nhà khác nhau thế nào? Chỉ khác nhau ở sự sắp-đặt. Đời người có lẽ chỉ như một đồng gạch, nhưng Đức Chúa Trời thấy nó là một tòa nhà vì Ngài có thể sắp-đặt nó cho thành ra như vậy.

Đức Chúa Trời há chẳng có một phương-lược cho loài người mà Ngài đã dựng nên sao? Mục-dịch của tôi ở đời này là để tìm ra phương-lược ấy, cư-xử xứng-biệt với phương-lược ấy và làm thành phương-lược ấy.

Đấng Christ cảm-biết nhiệm-vụ của mình, như đó đời Ngài có quyền-lực xiết bao! Ngài cầu-nguyện rằng: «*Nhưng ấy cũng vì sự đó mà Con đến giờ này*» (Giăng 12 : 27). Khi nào

chúng ta biết mình ở đời này làm gì, thì đời sống sẽ đầy ý-nghĩa, đầy sự hiện-thấy giục-giã chúng ta hành-dộng.

Hãy dâng mình cho Chúa và
nhờ-cậy Ngài

CHỈ Đức Chúa Trời có thể biết việc gì sẽ xảy đến và nhứt-dịnh cuộc đời sẽ ra thế nào. Chúng ta không thể làm như vậy. Ta không thấy hết mọi việc dâng trước mình, nhưng Đức Chúa Trời thấy. Ngài chẳng có quá-khứ hoặc tương-lai, nhưng chỉ có một hiện-tại vĩnh-viễn, Đức Chúa Trời thấy và biết mọi sự.

Đức Chúa Trời có một phương-lược cho anh em. Biết vậy cũng chưa phải là sống trong phương-lược của Đức Chúa Trời đâu. Anh em phải dâng mình cho Ngài hầu cho được Ngài

làm thành phương-lược ấy trong anh em một cách sáng-suốt. Kinh-Thánh dạy chúng ta phải hết tri-khôn mà kinh-mến Đức Chúa Trời. Sứ-đồ Phao-lô nói rằng: «Ta... biết ta đã tin Đấng nào» (1 Ti 1: 12).

Hãy tin-cậy Đức Chúa Trời. Đó là bậc cao hơn hết. Kê ham-mê thế-gian nói rằng: «Làm vậy thật là mạo-hiêm.» Nhưng anh em đừng để cái gì ngăn-trở mình tin-cậy Đức Chúa Trời. Ngài đã ban sự sống cho anh em; chẳng ai ban được hoặc làm ra được sự sống ấy. Ngài đã dựng nên vũ-trụ. Nếu anh em nhờ-cậy, tái-trí và sự khôn-ngoa của mình, thì tương-lai của anh em sẽ thấp-thỏi như trũng. Nhưng nếu tin-cậy Đức Chúa Trời và đi trong đường-lối Ngài, thì đời thiêng-liêng của anh em sẽ cao như núi. — T. K. B.

CẦU-NGUYỆN NHIỀU HƠN!

PHẢI có lời cầu-nguyện nóng sôi, linh-dộng, tha-thiết, do Đức Thánh-Linh dắt-dẫn. Dầu thế nào đi nữa, nghi-lễ và sự sống dường như luôn luôn tương-phản với nhau. Nếu nghi-lễ đầy-dẫy, thì sự sống không thể nào nảy-nở; nơi nào sự sống tràn ra, thì nghi-lễ tiêu-mòn. Chưa hề có nước nào trở lại đạo Tin-Lành vì có sự lễ-chức, nhưng thật là nhờ sự cầu-nguyện tha-thiết, hấp-hối.

Trong cơ-hội Hội-Thánh An-ti-ốt cũ Ba-na-ba và Sau-lô đi giảng Tin-Lành, thì họ đã kiêng ăn và cầu-nguyện cho đến khi Đức Thánh-Linh phán rằng: «Hãy để riêng Ba-na-ba và Sau-lô đặt làm công-việc Ta đã gọi làm» (Sứ 13: 2). Họ bèn kiêng ăn và cầu-nguyện nữa, rồi đặt tay trên hai người mà cử đi giảng đạo ở Âu-châu.

Quả thật, xác-thịt và bần-ngã lấy làm dễ chịu vì lo về sự lễ-chức hơn là lo kiêng ăn và cầu-nguyện. Nhưng phương-thức thứ hai mới sản-xuất

được những tay truyền-đạo như Sau-lô.

Thảo xưa có một người thường cầu-nguyện suốt đêm và kêu với Đức Chúa Trời rằng: «Lạy Chúa, xin cho tôi tắt cả đồng-bào của tôi, kéo tôi chết mất.» Một người như thế quý bằng trăm sự lễ-chức. Vua nước ấy hay nói về ông rằng: «Tôi sợ lời cầu-nguyện của ông hơn bao nhiêu đạo binh cứu-dịch.»

Luther cũng mỗi ngày cầu-nguyện hàng mấy giờ liền. Càng nhiều công-việc khó-khắn, ông càng cầu-nguyện lâu giờ và tha-thiết.

Một nhà truyền-đạo thanh-niên kia được mời giảng một bài cho một Hội-đồng Giáo-Hội ở Âu-châu, nhằm buổi sáng Chúa-nhật. Một bà quý-phái bị bệnh chung với mười hai thánh-đồ mà cầu-nguyện cho nhà truyền-đạo suốt đêm thứ bảy, nên nhờ bài giảng ấy có năm trăm người trở lại cùng Chúa. Cầu-cầu-nguyện nhiều, thì sự giảng-đạo mới được kết-quả lớn-lao.